

KRISTI FÖRKLARINGS DAG

TRANSFIGURATIO CHRISTI

Teskt: Joh 13: 31-33. Preken av Asbjørn Hjorthaug (ELBK)

«Da han var gått, sa Jesus: «Nå ble Menneskesønnen herliggjort, og Gud ble herliggjort gjennom ham. Og er Gud blitt herliggjort gjennom ham, skal Gud også herliggjøre ham, og gjøre det snart.»

Bakgrunnen for denne teksten er Jesu siste måltid med disiplene. Det var like før påskehøytiden, og Jesus var klar over at han snart skulle forlate sine disipler og denne verden. Innledningsvis står det: *«De holdt måltid. Djevelen hadde alt gitt Judas, sønn av Simon Iskariot, den tanken i hjertet at han skulle forråde ham.»* Job 13,2. Jesus reiser seg så og begynner å vaske disiplenes føtter. Da dette var over begynner Jesus å snakke om at noen skal forråde ham. *« Da Jesus hadde sagt dette, ble han rystet i sitt innerste og sa rett ut: «Sannelig, sannelig, jeg sier dere: En av dere skal forråde meg.»* Job 13,21 Disiplene er forskrekket. De skjønner ingen ting. De ser på hverandre og spør så Jesus. Da er det Jesus peker ut Judas: *«Det er han som jeg gir det stykket jeg dypper nå." Så dypet han et stykke brød i fatet og ga det til Judas, sønn av Simon Iskariot. Da Judas hadde fått stykket, fór Satan i ham. Jesus sier til ham: "Gjør det snart, det du skal gjøre." Da Judas hadde fått stykket, gikk han straks ut. Det var natt.»* Job 13,26-30

Det er denne dramatiske hendelsen som får Jesus til å bryte ut i det som er dagens prekentekest: *«Da han var gått, sa Jesus: «Nå ble Menneskesønnen herliggjort, og Gud ble herliggjort gjennom ham. Og er Gud blitt herliggjort gjennom ham, skal Gud også herliggjøre ham, og gjøre det snart.*

Hvordan kan en slik forkastelig handling som det å forråde vår Herre og Frelser føre til at han herliggjøres? Det er helt klart at Jesus føler seg lettet ved at Judas går. Det er ikke godt å sitte ned sammen med ens fiender som hater en og forakter en. Jesus bryter ut nesten i en lovsang.

I og med at Judas gikk ut, roper Jesus ut ord som en seierherre. Han skulle gjennom lidelse og død, men alt ender opp i seieren over døden, djevelen og syndens makt. Her ligger forherligelsen. Snart skulle hans frelsesoppdrag fullendes og han skal hjem til sin Far i himmelen.

Da går vi inn i evangelieteksten som også handler om forherligelsen. I Matt 17:1-8 er Jesus sammen med Peter, Jakob og Johannes alene på et høyt fjell. *«Da ble han forvandlet for øynene på dem. Ansiktet hans skinte som solen, og klærne ble hvite som lyset. Og se, Moses og Elia viste seg for dem og snakket med ham.* Jesus og disiplene gikk opp i fjellet for å be. Det var mens han bad at forvandlingen skjedde. Jesus hadde rett før kunngjort for sine disipler at han skulle lide og dø. Han trengte det for å styrkes foran sin store gjerning. Dette fylte Jesus med smerte og gru. Dette måtte han legge fram for Faderen. Jesus bad ofte og han fikk svar.

Når Lasarus var død ropte Jesus til Faderen: *«"Far, jeg takker deg fordi du har hørt meg. 42 Jeg visste at du alltid hører meg. Men jeg sier dette for folkets skyld som står omkring, så de skal tro at du har sendt meg."* Job 11,41-42 Da Jesus var i Getsemanehagen kvelden før korsfestelsen falt han på kne og bad i angst, han svettet blod og sa: *« Fader om du vil ta denne kalk i fra meg».* Gud svarte med en engel som kom og trøstet han. Disiplene var trøtte og nesten ikke kommet til seg selv etter søvnen, Jesus bad fortsatt - så skjedde det plutselig at han ble forvandlet: *"Der ble hans utseende forvandlet for øynene på dem; hans ansikt skinte som solen, og klærne ble hvite som lyset."*

Det var den himmelske herlighet som strålte fram, og som apostlene ble vitne til. Fra evighet av hadde Jesus som Guds Sønn, denne guddommelige herligheten. Denne guddommelige herlighet er som solen og lyset, sterk og intens. Hellig, uten feil og lyte. Men samtidig var Jesus fortsatt Marias og tømmermannen Josefs sønn. Disse to naturer var forenet i en person, sann Gud og sant menneske. Her nede blant

disiplene hadde han tjenerskikkelsen på. Den lå utenpå hans guddoms natur. Det var ikke mye ved hans utseende som minnet om at han var Guds sønn. «*Han hadde ingen herlig skikkelse, vi gledet oss ikke ved synet av ham.*» sier Jesaja. Men vi vet at ”*I ham er hele guddomsfylde legemlig til stede, Kol 2,9*” Gud dro til side ”tjenerkappen” og da skinte det igjennom liksom solen og alt ble hvitt som lyset og Jesu ansikt ble forandret.

«Han var i Guds skikkelse, men så det ikke som rovet gods å være Gud lik. 7 Han gav avkall på sitt eget, tok på seg en tjeners skikkelse og ble mennesker lik. I sin ferd var han som et menneske; 8 han fornedret seg selv og ble lydlig til døden, ja, korsets død. 9 Derfor har Gud høyt oppbøyet ham og gitt ham navnet over alle navn, «Fil 2,6-9

Det som skjedde her på fjellet, gjorde Gud Fader først for Jesu egen skyld. Det skulle tjene til å trøste han foran hans lidelse og forsmedelige død. Det var et varsel om den herlighet Jesus også etter sin menneskenatur skulle få del i hjemme hos Faderen etter sin død og oppstandelse. Moses og Elia viste seg og snakket med Jesus. Lukas sier det slik: ”*De viste seg i herlighet og talte med ham om den avslutning hans liv skulle få i Jerusalem.*” Luk 9, 31 De snakket helt klart med Jesus om hans lidelse og død. Moses var grunnleggeren av den gamle pakt. Elias var reformatoren og fornyeren, og den fremste representanten for profetene. Jeg kan tenke meg at samtalen gikk ut på at Jesus var den Messias som skulle komme som var lovt av Moses og profetene. Nå skulle frelsesverket fullføres. Elias og Moses er pilarer i den gamle pakt, her har de samtale med grunnleggeren av den nye pakt, Jesus Kristus. Loven kom til for at vi skulle se våre synder og få dommen over våre liv. Moses gav oss de 10 bud som fungerer som et speil der vi kan se vårt eget sanne ansikt. Løftet om Messias, evangeliet, skulle sette oss fri og inn i et evig barnekår hos Gud. Da Moses døde var det Gud selv som hånd om begravelsen. Elias ble tatt levende opp til himmelen. Begge trengte de en frelser. Jesus skulle heller ikke bli værende i døden og for levende opp til himmelen. Han innfridde alle løftene hos Moses og profetene. Døden kunne ikke holde på en rettferdig. Jesus døde for alle våre synder, han sonet vår straff. Gjennom oppstandelsen vant han for oss en evig rettferdighet som vi dag har over for Gud.

Det er denne herligheten Jesus varsler disiplene om da Judas gikk ut av rommet. Så kommer røsten fra himmelen: «*Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i. Hør ham!*» Disiplene hørte og så og ble redde. Jesus tar på dem og sier at de ikke skal frykte. For en fantastisk opplevelse. Ikke bare får de et glimt av himmelen i Jesu ansikt, men de ser de salige som er kommet hjem og i tillegg får de høre Guds egen røst. Men selv denne opplevelsen kunne ikke forhindre at Peter fornektet Jesus tre ganger.

Blant Jesu disippelflokk finner vi både Judas og Peter, En forræder og en som svikter og fornektet Jesus på det sterkeste. Likevel blir Jesus gjennom dette forherliget? Jesus kom for å frelse slike syndere som Judas, Peter, deg og meg. Gjennom det at vi tror og tar imot syndens forlatelse for Jesu skyld, forherliges Guds navn.

«*Hør ham!*» Herren peker tilbake på det han har sagt i 5 Mos 18,15: *Av ditt eget folk, av dine landsmenn, vil Herren din Gud la det fremstå blant dere en profet som meg. Ham skal dere høre på.*

Gud erklærer herved at Jesus er den profeten Moses omtaler. Hør ham! Med dette ord, ”*Hør ham*” knytter Gud Fader disiplene ene og alene til Jesu ord, til Jesu munn. Ikke først og fremst til det fantastiske de ser og opplever, men til det hørte ord. Det er ved hørselen en fattig synder kan få høre om syndenes forlatelse og så ta imot avløsningen.

Det er en fantastisk opplevelse og et syn de har hatt, men det er bare ved å høre at troen skapes og holdes ved like. Adam og Eva hørte på slangens ord og falt fra Gud. Ved å høre Jesu ord om han som synderes venn og som tilgir oss alle våre synder fødes vi på nytt og får del i troen.

Herren oppfordrer og formaner oss til å ta Jesu ord som er Guds ord på alvor. Det gjelder hele Bibelen inklusiv Moses og profetene fordi det de skriver er om ham. Jesus legger ut Moses og profetene for Emmaus vandrerne etter sin oppstandelse og forklarer dem at alt omhandler han. Guds ord er ånd og liv, det er skaperord som skaper hva det nevner. Guds ord er gjennom dette et nådemiddel. Mennesker blir født på nytt, omvendt, frelst ved å høre Guds ord. Det er Guds ord som gjør vannet til et kraftig middel, et sakrament, som flytter barnet fra djevelens favntak til Guds fang. Det er Guds ord som lyder fra

prestens munn i avløsningen som virkelig gir deg forlatelse fra alle synder. Dette utropes i himmelen og på jorden. Det er stor glede i himmelen over en synder som omvender seg, dvs bekjenner sine synder og tar i mot Guds nåde og tilgivelse. Det er Guds ord som på forunderlig vis gjør brød og vin om til Jesu legeme og blod som vi kan ete og drikke slik at Jesus blir ett med oss og han gir oss syndenes forlatelse. Dette Guds ordet må ikke bli ødelagt. Det skjer når vi river det fra hverandre og lar fornuften få herje med det. Når det blir satt spørsmål ved sannhet, ekthet, autoritet – ja om det i det hele tatt er Guds ufeilbare ord. Da forblir det ikke lenger Guds ord og har ikke sin kraft som et nådemiddel. Derfor: Hør ham!

Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i. Gud er helt klart fornøyd med Jesu liv her på jorden. Hans oppvekst var preget av at han var til glede og ære for Gud og mennesker. Hans gjerning her på jorden var fullkommen uten synd. Gud er fornøyd med vår stedfortreder. Da er han også fornøyd med oss som ved troen er Guds barn. Jesus ropte ut på korset ”*Det er fullbrakt*”. Gud svarer på dette ropet ved å reise han opp av graven på den tredje dag som seierherre over døden, synden og djevelen. Dette er for deg og meg. Det er vårt. Når Gud erklærer at han er fornøyd med det Jesus har gjort i vårt sted, da har vi al grunn til å være glade og frimodige. Hva mer trenger du av bekræftelse.

Du får dette bekræftet igjen og igjen i ordet. I nattverden deler han seg selv med oss gjennom sitt legeme og blod. Vi er ett med den Gud som roper høyt og tydelig så alle kan høre det: *Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i.* Dette er dommen over deg som tror på Jesus Kristus. Gud betrakter oss i Kristus rene og rettferdige. Du er en fullverdig himmelborger på linje med Moses og Elias. De trenger den samme stedfortreder som deg og meg.

Amen